

Biblióra – 2022.március 29.

Előfohász: „De ő azt felelte: Nekem vigyáznom kell, hogy csak azt mondjam, amire az Úr indított (IVMóz 13,12)!” Ámen.

Ének: 262: „Forog a szerencse...”

Előima:

Távol vagyunk Tőled, szerető Édesatyánk, hiszen nagy hatalmaddal ránk rontottál, megindítottad ellenünk a földet, és minden zúg és morajlik körülöttünk, bennünk és úgy érezzük, hogy Te sehol sem vagy. Látjuk, hogy milyen keményen tartod néped, igen megsanyargatod. De, akik Tehozzád tartoznak, azoknak a kezében a kereszt zászlója van, mert csak ebben a jelben van győzelem, békesség és hálaadó szolgálat. Te megmutattad magad Jézus Krisztusban, önfeláldozó szeretet, nem hallgattál el semmit, a Te igazságodat szoltad Benne és Átala, hogy oltalmad alá fussunk. Kérünk ebben az órában, jöjj, és légy segítségünkre, mert az emberi segítség hiábavaló epedezés a társtalanság idején. Csak Általad és Benned van erőssége az embernek, örökkévaló Atyánk a Jézus Krisztusban. Kérünk, szabadíts meg a legnagyobb ellenségünktől, önmagunktól, hogy gondolataink igédre fókuszáljanak, szavaink Szavadból merítsenek, és tetteink a legnagyobb tetre összpontosítsanak, amiből csak a hit által megajándékozott ember nyer drága juszt, örök életet. Te, drága Úr Jézus, Aki eltapostad ellenségünket, vedd kedvesen buzgó imánk. Ámen.

Ószövetségi alapige: Sámuel II. könyve 4.része

„Amikor Saul fia meghallotta, hogy meghalt Abnér Hebrónban, elcsüggedt, és megrémült egész Izráel. Volt Saul fiának két embere, portyázó csapatok vezérei: az egyiknek Baaná, a másiknak Rékáb volt a neve. A beéróti Rimmón fiai voltak, Benjámin fiai közül. Mert Beérót is Benjáminhoz tartozott, később aztán a beérótiak Gittajimba menekültek, és ott élnek jövevényként mindmáig. Volt Jónátánnak, Saul fiának egy mindkét lábára béna fia, aki ötesztendő volt, amikor megjött a hír Jezréelből Saulról és Jónátánról. Akkor fölkapta dajkája, és elfutott. De mivel a dajka gyorsan futott, a gyermek leesett és megsántult. Mefíbóset volt a neve. Elmentek tehát a beéróti Rimmón fiai, Rékáb és Baaná, és bementek Ísbóset házába, a legnagyobb hőség idején, amikor ő déli álmát aludta. Bementek a ház belsejébe, mintha búzát vittek volna, és hasba döfték. Azután elmenekült Rékáb és testvére, Baaná. Amikor ugyanis bementek a házba, ő hálósobájában az ágyon feküdt. Ledöfték, megölték, és levágták a fejét. Azután magukhoz vették a fejét, és egész éjjel meneteltek az Arábá-völgyön át. Elvitték Ísbóset fejét Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondták a királynak: Saul, a te ellenséged az életedre tört: íme, itt van az ő fiának, Ísbósetnek a feje! Bosszút állt az Úr a mai napon uramért, a királyért Saulon és utódain. Dávid azonban így felelt Rékábnak és testvérének,

Baanának, a beéróti Rimmón fiainak: Az élő Úrra mondom, aki kiváltott engem minden nyomorúságból, hogy én elfogattam és megölettem Ciklágban azt, aki híriül hozta nekem, hogy meghalt Saul, és azt gondolta, hogy örömhírt hozott, és ezért majd megjutalmazom. Hát akkor most, amikor gonosz emberek meggyilkoltak egy igaz embert a saját házában, a fekvőhelyén, hogyan kérném számon tőletek a vérontást, hogyan irtanálak ki benneteket az országból?! Akkor Dávid parancsára legényei felkoncolták őket. Kezüket, lábukat levágták, és felakasztották őket Hebrónban a tó mellett. Ísbóset fejét pedig elvitték, és eltemették Abnér sírjába Hebrónban.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1. vers

Abnér halála teljesen elcsüggesztette Izráelt. Legfőképpen Saul fiát. Megbénult a nép, és megbénult a vezető is. A király kezei szó szerint megbénultak, és eljött a csüggedés ideje. Isten hatalmas keze alatt egy ember hatalma jelentette az uralkodást. Egy ember halálával minden véget ért. Egy emberre építeni a királyságot nagy veszély. Így néz ki a csüggedt és rémült Izráel. Így néz ki az a gyáva nép, amelynek vezető emberre, nagy személyiségre, hatalmas egyéniségre van szüksége nem pedig az élő Istenre. Az élő Istennel az oldalunkon nincs remegés és reszketés. Az élő Istennel az oldalunkon nem rémít a halál. Az élő Istennek az oldalunkon nem rémít a földi „nagyok” halálhíre. Az élő Istennel nincs aggodás, mert Ő nem a félelem lelkét ajándékozta az embernek, hanem a szeretet és a józanság lelkét. (lásd IITim 1,7)

2-4.vers

Saul fiának ennek ellenére nagy befolyása volt. Portyázó csapatainak az élén két rátermett ember állt: Baaná és Rékáb. Területileg Benjámin törzséhez tartozott hazájuk, Jeruzsálemtől 14 km-re fekvő város, Beerót, eredetileg kánaáni terület volt, ahogyan arról beszámol a honfoglalás könyve: „Útnak indultak ezért Izráel fiai, és harmadnapra elértek azok városaihoz. Ezek voltak a városaik: Gibeón, Kefírá, Beerót és Kirjat-Jeárim (Józ 9,17).” Rimmón is eléggé kánaáni nevet rejt. A következő feltüntetett adatot a Nehémiás könyve bizonyítja: „Benjámin fiai pedig Gebában, Mikmászban, Ajjában, Bételben és falvaiban laktak, [...] Hácórban, Rámában és Gittajimban...” (Neh 11,31.33) Ebből látszik igazán, hogy mindenki mindenkivel szövetkezett a hatalomért. Mindegy volt, hogy ki-kivel, milyen úton módon találkozik és szövögeti élete nagy terveit, de az ott élő törzseket nem lehetett kihagyni, elnémítani a testvérharcok idején. Idegen benn a házban. Idegen benn a hajlékban, csak valahogy Isten szorult ki. Mindenki benn van, de akinek ott kellene lenni, éppen Ő, a nagy Ő nincs az Őt megillető helyen Izráel életében. A szentírónak mindent magyaráznia kell, információkkal halmoz el, csak az Úr iránti

hűségéről nem olvasunk. Vezérek, portyázó seregek, népek, nemzetek etimológiáját kell magyarázni, mert valami, pontosabban VALAKI kimaradt Izráel történetéből. Ezen nem volt és nem is lehet áldás. Ez egy nagy keveredés és kavarodás eredménye. Ez nem az Úr útja. Hányszor nem tudjuk kimondani mi sem, pironkodva állunk Isten előtt, de nem valljuk be, hogy hibáztunk. Magyarázzuk a saját bizonyítványunkat. Meg kell magyarázni, ki hogyan került Isten nagy családjához.

Saul unokája azonban él. Jonatán fia Mefibóset. Élete azonban megpecsételődött már a dajkája kezében. Ő belőle nem lesz harcos. Ő már nem fog a seregek élén állni, és mégis Ő marad életben. Isten ily módon bizonyít. A dajka kezéből és szolgálata nyomán testileg egy nyomorék áll előttünk, de mégis Ő a nagy barát, Jonatán gyermeke. Mefibóset. Az élő halott testileg, de lelkileg a kiválasztottak utóda. Hány nagy család után sokszor „a nyomorékok, a sánták, a vakok, az aszkórosok serege” (lásd Jn 5,3 – KÁROLI FORDÍTÁS) marad életben. Amikor a betegnek kell helytállóan bizonyítani és rajta keresztül az Úr tanúsító kegyelme, szeretete és irgalmassága jelenik meg. Nem a katonák dicsősége, a hadvezérek ereje, az élen álló portyázó seregek vezérei egyesítik Izráelt, hanem a nyomorékok hada, akik meg tudnak alázkodni a választott király előtt és helyet tudnak foglalni az őket megillető helyen. „aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok (Mk 10,43)” „Alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt...” (IPt 5,6) A megalázott volt kell ahhoz, hogy az ember ráébredjen arra, hogy hol a helye, neki személyesen, és egész családjának.

5-7.vers

A vezérek pedig taktikáznak. Elégedetlenek a kialakult helyzettel. Látják, hogy nem „Saul háza” felett ragyog a szerencse csillaga, épp ezért ők cselekednek. A csontokon, a fejeken keresztül akarnak a raglétrán feljebb és feljebb kerülni. Új elismerést várnak Dávidtól méghozzá az utolsó Saul dinasztiát képviselő meggyilkolásával. Nagyon jó a terv és kivitelezhető. Délben, álmában történjen a mézszárlás. Izráel tehát fej nélkül maradt. Nincs vezére. Nincs királya. Nincs dicsősége képviselője. Fej nélkül. Ez a hely Dávidnak van fenntartva. De nem így. De nem ezekkel az eszközökkel. A hízalgés, a belopódzás a királyi udvarba más fejen keresztül nem helyes út. A királyi udvarba hozott fej másként hat Dávidra, mint ahogy a vezérek remélték, akik önmagukat megbélyegezték: Isten akaratát végrehajtói. A taktika és a helyezkedés nem áldásos dolog. A gyilkosság nem az élő Úr módszerre. Ő, ha írtásról, teljes pusztításról beszélt, akkor csakis az idegen népek tekintetében. A belső kör, a testvérharc nem megengedett, még ha gyakori is Izráel és Júda között.

Mire számíthat, amikor tálcán nyújtod át testvéred fejét az ő ellenségének? Rangra, elismerésre, dicséretre? Mire számíthat, amikor másokat feketítesz be testvéreid előtt? A saját igazságod elismerésére? Igen, erről is szól az ige. Amikor

„bolondnak” nézzük egymást, vagy épp annak tituláljuk, Jézus szerint már öltünk. Gyilkosságok, sorozatgyilkosságok tanúi vagyunk még a gyülekezet területén is. Ebben is jó lenne erős, megszívlelendő böjtöt tartani.

8-12.vers

Dávid átlát ezeken az embereken. Dávid király előtt nem kell senkinek cselszövésnek által hízelegni. Az ő kedvességét nem kell senkinek elnyernie. Azt gondolták a gyilkosok, hogy jóhírrrel jönnek a király elé. A királynak azonban elég lett volna Isten törvényének a betartása: „NE ÖLJ!” Azt gondolták, hogy most már sínen van az életük. Minden megoldódott, de Dávid inkább ítél, mint elfogad. A jó hír nem a másik ember halála, hanem azok gyógyulása. Az evangélium sohasem halálhír, hanem életre hívás. Az evangélium a szentek szentjébe való bemenetelt jelenti, a kiválasztott halálhírét az emberért. Saját tettüket Isten ítéletének tekintik, de Isten igazsága nem az ember igazságérzetét támogatja, hanem az egész világot szemléli Általa. Egyedül Jézus által Dávid elmondja, hogy neki nem volt, nincs és nem is lesz szüksége az emberek támaszára ellenségei tekintetében. Isten kezében van Dávid minden ellensége, és ő maga is.

Az igazi ellenfél már nem is ellenfél, de aki bűnre csábít, az válik valós ellenféllé. A családi katasztrófa nem lehet Dávid sikere és győzelme. Dávid cselekszik Mefibóset fejét Abnér mellé temeteti, és az orvgyilkosok büntetése az, hogy nem csak meghalnak, de az ő testüket nem temetik el. A Saul dinasztia jelképesen éppen ott tér nyugovóra, ahol Dávidot királlyá kenték. Hebrón lesz a székhelye annak a folytatásnak, ami kétségtelenül Saullal kezdődött el. A kegyetlen ítélet a nagy portyázókon mindenkit elrettentett Izráelben és Júdában. Dávid nem palástolhatja a bűncselekményt. A bűn bűnt szül, de Dávid megállítja és az Úrra bízta dolgát és így ettől a tehertől mentesítve van élete és szolgálata.

Amikor trónváltásra kerül sor, muszáj ezt véresen, hatalommal és erőszakkal végezni? Ezt is meg kellett tapasztalnia Izráelnek a királyság idején. Bizony sok ellenség lakájáá nőtte ki magát a király udvarában, de a vérontás nem a királyság jó alapjainak lerakása, egyedül az Úr iránti hűség segít továbblépni, életre, szolgálatra, gyümölcstermésre késztet. A bűnre nemet kell mondani tisztán és világosan, és segítségül hívni az Úr nevét a kegyetlenkedés idején.

Közenek: 390. dicséret: 1. verse: „Erős vár a mi Istenünk...”

Újszövetségi alapige: Máté evangéliuma 23,37-39

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölsz a prófétákat, és megkövedez azokat, akik hozzád küldettek! Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a kotlós szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok! Íme, elhagyatottá lesz a

ti házatok. Mert mondom nektek, nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

„Jaj” – személyes életünkben ez a rémület kifejezője. Olyan mondataink kezdődnek így amikor nagyon meglepődünk, meghátrálunk, félelmet, csüggedést és megváltozhatatlan állapotot írunk le.

Amikor belehasít beteg végtagunkba a fájdalom – „jaj, a kezem, a szemem, a lábam.”

Amikor a nagyvacsorák készítése alkalmával megvágjuk az újunkat és hirtelen a fájdalom pillanatában a szánkhoz emeljük azt – „jaj...”

Amikor rossz hírt kapunk – „jaj, most mi lesz...”

A jézusi „jaj” is az emberek – farizeusok, város – Jeruzsálem rosszaságáról, bűnéről beszél. Annyira őszinte az előző hét „jaj” és ez a nyolcadik is, jól szemlélteti, hogy Jézusnak nem mindegy, hogy mi lesz. Jézusnak egyáltalán nem közömbös a farizeusok és Jeruzsálem sorsa. Mi mindig a „má”-val vagyunk elfoglalva. Mi mindig az aktuális problémákat oldjuk, de Jézus előre tekint: „mi lesz, ha...” Mi lesz ennek a vége, mert „mindennek a vége közel van...” (IPt 4,7) Vigyázat, minden mindjárt bekövetkezik. Jézus nem ítél és nem fenyegetőzik, hanem a tényeket közli: „EZ VAN!” vagy „jaj!”

Jézus ebben a részben a próféták hóhérjának nevezi Jeruzsálemet. Tudja valaki szám szerint megmondani, hogy hány próféta lelte halálát a város falai közül? Én nem tudom, de nem tudok egy prófétát sem mondani, akinek a szavára haladéktalanul hallgatott volna Izráel. Értem a próféták alatt Isten prófétáit nem pedig a királyprófétákat, akik sokszor a hamis üzenet tolmácsolói voltak. Jézus épp ezért figyelmeztet és röviden elmondja, hogy mi volt az ő programja.

Jézus feladata az összegyűjtés, az összeterelés. A pásztor terel, a jó pásztor összetereli nyáját. A jó kotlós tudja, hogy csibéit hívni kell, állandóan rajtuk kell tartania a szemét, meg kell tanítania az élelemkeresésre, és a táplálkozás minden nehézségeire. De Jeruzsálem mindennek mindenkor hősiesen ellenállt. Mindenkiel harcolt, akit az Úr küldött. Több erőt és több szeretet kapott Jeruzsálem Tőle. Több odafigyelést gyakorolt. Mindenütt járt, a templomban, a betegek körében, a város szélén, a város szívében, de valahogy mindent elutasítottak. Isten gyermekeit próbálta magához és egymáshoz vonzani. Ő a bűntől való szabadulást oldotta. Az ítéletmentességet kínálta. Békéjét szerteszét szórta. De nem. Nem volt jó. Nem volt megfelelő. De erőszakkal nem akar közöttük szolgálni, hiszen Őt az Úr igazságossága köti és az embernek szabad akarata van. Ha ellenáll, hát ellenáll.

Mi a jövő? Mi lesz ennek a generációnak a jutalma? Az, hogy Jeruzsálem elpusztul. A várost felszámolják. A várost porrá zúzzák. A várost a földdel teszik egyenlővé. Nem egész 40 év, és itt kő kövön nem marad. Lesz eredménye az ellenállásnak, csak akkor már nem fog bírni védekezni a város. Nem lesz ilyen edzett, nem lesz ilyen gyors a szólásra. Nem lesz ilyen gyors a haragra és az elutasításra. Házak, még az Isten háza is teljesen elpusztul. Földön futóvá válik az, aki Jézusnak ellenáll. Békés otthona van annak, aki Jézussal él.

Nagy áldás volt Jézus álladóan megtérésre hívogató szava, de ennek vége, sőt mindennek vége.

„Ti nem akartátok!” – igazi személyes döntés eredménye. Amikor kiállok a saját igazamért, vállalom, felvállalom, hogy Isten szólt, és Őt kihagyom, elnémítom, bezárom előtte a szívem és kategorikusan azt mondom: NEM, NEM, NEM! Jézus mindent megtett, de Jeruzsálem mindent elutasított. Jeruzsálemnek ugyanaz a válasza, mint Jeremiás idejében.

Épp ezért Jézus is tovább halad. Már nincs értelme várni. Nincs mire, kire várni. Halad tovább, még hozzá közelebb és közelebb a kereszthez. Annak a védelmét terjeszti ki az egész világra, így Jeruzsálemre is. Őt elítélik, de Ő lesz a bíró is. Őbenne és sebeiben gyógyulhat az Őt elítélő város és az Őt megvető embervilág.

Az utolsó Istené, de előbb bekövetkezik Isten városának az ítélete. Eljön az idő, amikor ez a város úgy várja Krisztusát, mint az eljövendő Messiás. Az idő beteljesedett. Az idő betelt, de Krisztus érkezik, visszajön, és ez a reménysége nemcsak Jeruzsálemnek, hanem Pozsonynak, Budapestnek, Moszkvának, Brüsszelnek, Washingtonnak, és még sorolhatnánk a többi fővárost és annak lakóit.

„Még negyven nap és elpusztul NINIVE!” – hangzott egykor. Mit válaszolnánk prófétáknak, Jézusnak, ha mi magunk is ezt hallanánk. Csökönyös keresztyéni magatartással szajkóznánk, mint a tanítványok: „VELED és VELÜNK ez nem történhet meg! Már történik. Már zajlik. Ítélet alatt élünk. Az élet, a reménység, a szívbeli megtérés áldott dolog, de csak ott hat, ahol valóban meglátjuk, hogy Jézus áldozata nem képmutatás. Jeruzsálem és Pozsony megtérésének az aranyfedezete az értünk hullott drága vér. Nincs másban üdvösség csak Krisztusban. „Jeruzsálem, Jeruzsálem” – „Pozsony, Pozsony” – nagy a baj. De hol kezdődik a megoldás? Ott, ahol Jézus sír és vérrel verejtékezik. Bennünket is Ő tanít meg sírni.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk (ApCsel 4,20).” Ámen.

Ének: 467: „Mily jó ha bűntől már szabad...”